

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. Варна, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разглежда докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20223110200042 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано по жалба на „Зиб строй груп“ ЕООД, ЕИК 203890064, представлявано от управителя Б.И.Я., против Наказателно постановление № 23-0000683, издадено на 20.07.2020г. от ИД Директор на РД „АА“ - гр. Варна, с което на дружеството е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 /три хиляди/ лв. на основание чл.96г, ал.1, пр.2 от Закона за автомобилните превози.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което като допустима е приета от съда за разглеждане.

С жалбата се изразява становище, че НП е неправилно и незаконосъобразно, приема се, че отразяването в НП, че процесният водач не отговаря на изискванията за психологическа годност е само правен извод, като се сочи, че в АУАН и НП не е отразено, че водачът няма издадено удостоверение за психологическа годност и в този смисъл се твърди, че липсва описание на нарушението, с което е било ограничено правото на защита на нарушителя и изводът за извършено нарушение от дружеството е само правен, без да е подкрепен с доказателства. Визира се липса на мотиви относно приложимостта на чл.28 от ЗАНН и се излагат аргументи относно приложимостта именно на тази правна норма и се иска отмяна на НП.

В съдебно заседание въззивното дружество редовно призовано не се явява и не се представлява.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание не се представлява. В придружителното писмо, с което делото е изпратено в съда директорът на РД"АА"Варна излага становище за законосъобразност на НП. Отправя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендира и за присъждане на възнаграждение за осъществено

процесуално представителство.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През 2021 г. на дружеството – жалбоподател „Зиб строй груп“ ЕООД, ЕИК 203890064, притежаващо лиценз на Общността за превоз на товари с № 17436, била извършена комплексна проверка от длъжностно лице към РД "Автомобилна администрация" гр. Варна, св.К.К.. В хода на проверката, проверяващия инспектор констатира, че на 02.10.2020 год. в гр. Варна, дружеството е допуснало осъществяването на обществен превоз на товари, извършен с товарен автомобил марка "Скания", кат. N3 с , рег. № СВ 69-22 КХ, видно от пътен лист № 1064/02.10.2020 год., товарителница № 7215, информация от дигитален тагограф, с водач представляващия дружеството – Д.А.М., ЕГН *****, без същия да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. От извършената от проверяващия инспектор на 09.06.21 г. справка в регистъра за психологическа годност, било констатирано, че водачът М. не е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност за периода от 28.09.2020 г. до 21.02.2021 г.

Било констатирано още, че в този период Д. М. е извършил множество превози.

При горните констатации на 04.06.2021 год. срещу въззивното дружество от св. К.К. бил съставен АУАН, в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАВП като приел, че нарушението е извършено в гр. Варна на 02.10.2020 год..

Актът бил предявен още същия ден на упълномощено от представляващия дружеството лице, което го подписало без възражение.

В срока по чл. 44 от ЗАНН били подадени писмени възражения пред АНО.

Впоследствие въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното понастоящем НП на Главен експерт в Отдел „Контрол“ в РД "Автомобилна администрация" –гр. Варна, в което били възприети изцяло фактическите и правните констатации дадени от актосъставителя, като на основание чл. 96 г, ал. 1, пр. 2 от ЗАВП наложил на въззивното дружество административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3 000.00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 7а., ал.2, пр.3 от ЗАВП.

Наказателното постановление било връчено на упълномощено от управителя на дружеството лице на 01.11.2021 г. Жалбата срещу НП е била депозирана в деловодството на РД "АА"-Варна, пред наказващия орган на 09.11.2021 г., което е видно от вх. номер поставен в РД "АА"- Варна.

Съдът напълно кредитира показанията на св. К.К. и св.Б.И., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът кредитира напълно и писмените материали по делото, тъй като същите са непротиворечиви по между си кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.

Гореописаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени, така и гласни, които са последователни, взаимно допълващи се и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат други фактически изводи.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Главен инспектор в Отдел „Контрол“ в РД „Автомобилна администрация“ –гр.Варна, съгласно приетата по

делото заповед , като АУАН също е съставен от компетентно лице- старши инспектор РД „Автомобилна администрация” –гр.Варна.

В конкретния случай съдът намира, че при провеждането на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. и съдържат формалните всички изискуеми реквизити, предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и нарушената законова норма. Налице е и пълно съответствие между фактическо и юридическо обвинение, които са формулирани пълно, точно и ясно. Процесното нарушение е индивидуализирано по начин, даващ възможност на жалбоподателя да разбере в извършването на точно какво нарушение е обвинен и по този начин адекватно да организира защитата си. На първо място следва да се посочи, че в АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение, както и мястото на което е допуснато нарушението – седалището на дружеството. Както в акта, така и в наказателното постановление са изложени конкретни факти, относно статута на наказаното дружество – превозвач, посочени са данни за издадения му лиценз и срока на действие на същия.

Ясно и категорично са посочени времето и мястото на извършване на нарушението. В конкретния случай АНО и актосъставителя са индивидуализирали неправомерното поведение – допускането до управление на товарен автомобил, с който е извършен превоз на товари от водач, който не отговаря на изискванията за психологическа годност, тъй като не притежава валидно удостоверение за такава годност в периода от 28.09.2020 г. до 21.02.2021 г. Предвид горното съдът намира, че в АУАН и НП са посочени всички данни, касаещи съставомерните признаци на нарушението, включително на кои изисквания съгласно нормата на чл.7, ал.2 от ЗДвП не отговаря водачът /за психологическа годност-липса на валидно удостоверение за психологическа годност/, по смисъла на Наредбата по чл.152, ал.1, т.2 от ЗДвП, поради което фактите, касаещи съставомерните признаци на нарушението за което е ангажирана отговорността на въззивното дружество, фигурират недвусмислено.

В конкретния случай органът се е позовал на разпоредбата на чл. 7а ал. 2 пр. трето от ЗавП и чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Според първия текст, лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126., ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Анализът на разпоредбата сочи на извод, че изискването вменено на превозвача да не допусне водач да управлява МПС без да отговаря на изискванията за психологическа отговорност, е разпоредено още в тази законова разпоредба. Нейният препращащ характер е безспорен, но в разпоредбите на упоменатите в чл. 7а ал. 2 от ЗавП Наредби, са регламентирани изисквания, отнасящи се до водачите, а не до превозвача. Достатъчно е, че в диспозицията на чл. 7а ал. 2 от закона изрично е упоменат видът на транспорта и лицето, което следва да понесе административнонаказателната отговорност в случаите, когато се установи, че негов водач осъществява транспорт без да отговаря на изискванията за психологическа годност.

За пълнота на изложението и с оглед конкретните доводи в тази връзка, наведени в жалба ще бъде отбелязано, че уредбата в издадената на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП Наредба № 36/15.05.2006 г. на МТ, в която са регламентирани изискванията за психологическа годност по отношение на водачите на МПС е ирелевантна, тъй като от съдържанието на чл. 1, ал. 1 се установява, че извън обхвата на регулиране остават извършваните от водачите превози на товари за собствена сметка, какъвто е процесният случай. С оглед тази регламентация, изискването вменено в чл. 8, ал. 1 от наредбата, според което при всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на превозно средство, водачите представят удостоверение за психологическа годност, е

неотносимо при извършването на превози на пътници и товари за собствена сметка. Приложното му поле обхваща само изрично посочените в разпоредбата таксиметрови превози и обществени превози на пътници и товари.

Съгласно чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Задължението е въведено за дружествата-лицензирани превозвачи, установени на територията на Република България.

Съгласно съображение 9 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена), транспонирана в Закона за движението по пътищата, видно от § 35, т.3 от последния, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. А съгласно чл. 152, ал.1, т. 2, б. "б" от Закона за движението по пътищата, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, както и на председателите на изпитни комисии.

В резултат от горните нормативни изисквания е приета Наредба № 36/10.05.2006 година за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС и т.н. Съгласно чл. 1, ал. 1, т. 4 с нея се определят изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на: 4. водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари; А според чл. 1, ал. 2 от Наредбата, изследвания за психологическа годност на водачи на МПС могат да се извършват и извън случаите по ал. 1 при постъпване на работа или при други случаи по искане на работодателя на водача. Последната норма е в пряка връзка със задължението на лицензираните превозвачи по чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Действително, Директива № 2006/126/ЕО урежда взаимното признаване на СУМПС, издадени от държавите – членки (чл. 2, § 1), но в случая задължителното изискване водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари да имат издадено удостоверение за психологическа годност по чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози е спрямо лицензирания превозвач, който ги е наел, т.е. въззивника, и това е видно от текста на нормата, а не спрямо водача.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът счита, че правилно е приложен материалния закон по следните съображения:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят въззивното дружество е "превозвач" по смисъла на § 1, т.5 от ЗАВП доколкото същият в качеството си на юридическо лице, регистрирано като търговец – ЕООД, извършва обществен превоз на товари с помощта на превозни средства, предназначени за тази цел. Не е спорно между страните и че дружеството-превозвач, притежава лиценз на Общността № 3215 за превоз на товари.

Съгласно чл. 7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП, лицензираните превозвачи могат да

осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Видно от представената справка от регистър на психологическите изследвания на водачите, че лицето С. И. не е притежавало валидно удостоверение за психологическа годност за периода след 28.01.2020г. Същевременно събраните по делото доказателства / пътен лист, извадка от картата на водача и др. / установяват, че същото лице е осъществило превоз на за превозвача- въззивник на 29.05.2020г., а и преди и след тази дата.

В съответствие с описаните факти и обстоятелства в АУАН и в НП е отчетено, че процесното НП е издадено на дружеството, в качеството му на регистрирано лице, осъществяващо дейност по обществен превоз на товари за това, че е допуснало да се извършва дейност по обществен превоз на товари от конкретния водач, който не е отговарял на изискванията за психологическа годност по смисъла на Наредбата по чл. 152, ал.1, т.2 от ЗДвП, тъй като не притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, каквото изискване е предвидено в подзаконовите нормативни актове по прилагането на ЗАвтП.

Предвид горното съдът намира, че дружеството правилно е санкционирано именно по чл.96г, ал.1, пр.2 от ЗАвП т.к. именно този текст предвижда санкция в абсолютен размер от 3 000.00 /три хиляди/ лв. за превозвач, който допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, като съдът не споделя възраженията, че приложената санкционна норма не визира правило за поведение и цитирането ѝ е ограничило правото на защита на нарушителя.Наложеното административно наказание е в абсолютен размер, предвиден от санкционната норма, поради което съдът го намира за справедливо и е лишен от възможност да го ревизира.

В конкретния случай съдът намира, че не са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното от въззивното дружество административно нарушение не се отличава със степен на обществена опасност, различна от обичайната за съответния вид нарушение. Ирелевантен е въпросът, дали от нарушението са настъпили вредни последици, тъй като нарушението е от категорията на т. нар. "формални" нарушения и наличието на вреди не е съставомерно. С оглед на изложеното и отчитайки засегнатите с извършеното нарушение обществени отношения – защита на здравето и живота на останалите участници в движението, се налага извод, че процесният случай не следва да бъде квалифициран като маловажен, поради което съдът не споделя възраженията в тази насока. Съда също така приема, че е ирелевантен факта, че водача се е снабдил с такова удостоверение след проверката

Поради всичко гореизложено съдът счита, че НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 63д., ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д., се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял

въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО не е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител-юрисконсулт. Разноски са поискани със съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена в съда. Същото съдържа и становище на АНО по повдигнатото с НП обвинение, но юрисконсулт или друг служител с юридическо образование не се е явил в съдебното производство. Ето защо искането за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23 - 0001334, издадено на 09.09.2021 г. от Главен инспектор в Отдел „Контрол“ в „РД“, „Автомобилна администрация“ гр.Варна, с което на „Зиб строй груп“ ЕООД, ЕИК 203890064, е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 /три хиляди/ лв. на основание чл.96г., ал.1, пр.2 от Закона за автомобилните превози.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____